

“Huu, subtenanta la Longejon, ĉu?” diris Panzi Parkinson, durvizaĝa Rampenina. “Mi ne atendus tion, ke *vi* ŝatus plumpajn plorantajn bebojn, Parvati.”

“Rigardu!” diris Malfid, sagante antaŭen, kaj ekkaptante ion el la herbo. “Estas tiu stulta afero, sendita de la longeja avino.”

La Tutmemorilo briletis pro la suno, dum li tenis ĝin alte.

“Donu ĝin ĉi tie, Malfid,” diris Hari mallaŭte. Ĉiu ekhaltis por atenti tion.

Malfid ridetis malice.

“Mi supozas, ke mi lasos ĝin ie, kie Longejo povas trovi ĝin – ekzemple – je pinto de arbaro?”

“Donu ĝin *ĉi tie!*” Hari bojis, sed Malfid estis jam saltinta sur sian balastangon, kaj elteriĝinta. Li ne estis mensoginta pri tio. Li *ja* flugas bonege. Ŝvebante je nivelo de la plej altaj branĉoj de kverko li vokis, “Venu, kaj ekprenu ĝin, Potter!”

Hari ekprenis sian balailon.

“*Ne!*” kriis Hermiona Granĝer. “Sinjorino Viskio ordonis, ke neniu moviĝu – vi embarasos nin ĉiujn.”

Hari ignoris ŝin. Batis la sango en liaj oreloj. Li suriĝis sur sian balailon kaj piedbatis forte kontraŭ la tero, kaj supren, supren li soris; la aero blovegis tra liajn harojn, kaj lia robo vipis flanken post li – kaj kun verovo de arda ĝuego li eksciis, ke li ĵus trovis ion, kiun li kapablas sen instruo – tiu ĉi estas facila, ĉi tiu estas mirinda. Li tiris sian stangon iome supren por altigi ĝin plie, kaj aŭdis kriojn kaj singultojn de knabinoj malantaŭ si surtere, kaj admirantan ĝojkrion de Ron.

Li turnis sian stangon akute por fronti Malfid enaere. Malfid aspektis mirfrapate.

“Donu ĝin ĉi tie,” Hari vokis, “alie mi frapos vin de sur tiun balailon.”

“Ho, ja?” diris Malfid, provante ridaĉi, sed aspektante konsternate.

Hari konis, iel, kion fari. Li kliniĝis antaŭen kaj kroĉis la stangon forte ambaŭmane, kaj ĝi pafiĝis kontraŭ Malfid kiel ĵetlanko. Malfid nur ĵus ekturis sin por eskapi. Hari manovris akutan returniĝon, kaj tiris la balailon stabile. Iuj sur la tero aplaŭdis.

“Ĉisupre mankas Krab kaj Klus por savi al vi la felon, Malfid,” Hari diris.

La sama penso evidente ankaŭ frapis je Malfid.

“Do kaptu ĝin, se vi povas!” li bojis, kaj li ĵetis la vitran bulon alte supren, kaj pafis sin reen kontraŭ la tero.

Hari vidis, kvazaŭ la tempo malrapidiĝis, la bulon altiĝi supren kaj ekfali. Li klinis sin antaŭen kaj stiris sian stangon malsupren – tuj li akcelis